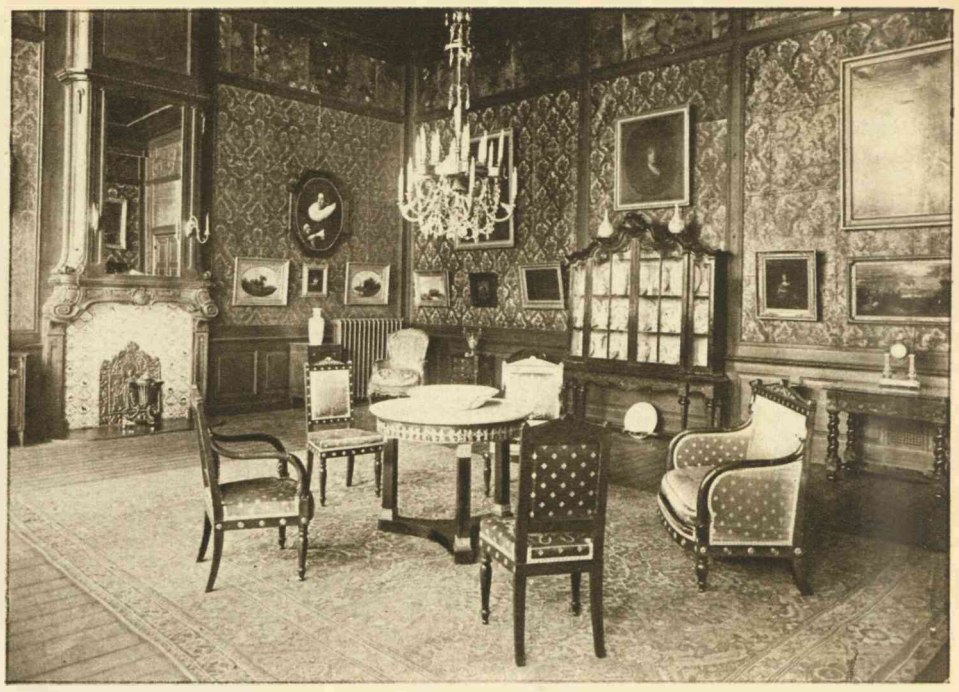

OUDE KUNST.

Ten behoeve van het Haarlemsch Steun-comité heeft een commissie van kunstenaars en kunstlievenden in het Frans Hals-museum een prachtcollectie voorwerpen van Kunstnijverheid, miniaturen, oudheden, aardewerk, pastels, enz., bijeengebracht, welke voorwerpen alle eigendom zijn van patricische families uit Haarlem en omstreken. Het bijeengebrachte is werkelijk een keur van het rijkste en mooiste op het gebied van kunst. Geen wonder dan ook dat de tentoonstelling druk wordt bezocht. Wij geven (links) de openingsplechtigheid V. l. n. r. de Burgemeester van Haarlem, Jhr. van Styrum, Jhr. Roëll en de heer Gratema, directeur van het Frans Hals-museum. Rechts: een kijkje op de tentoonstelling zelve.

DE AMATEUR-DETECTIVE

DOOR HENKIE

Ik stond vanmorgen op de tram en maakte een praatje met den conducteur. We hadden het over een diefstal die dezer dagen had plaats gehad en over de handigheid van een rechercheur, die den dief gepakt en daarmee een flinke belooning verdiend had.

„Sommige menschen hebben nou altijd geluk," zei de conducteur op ontevreden toon. „Ze hebben me gisteren mijn geldtaschje afhandig gemaakt; er was gelukkig nog niet zoo heel veel in, maar toch wel zooveel dat ik er een heele week voor werken moet."

„En heb je het geval aangegeven of stel je misschien zelf een onderzoek in?"

„Zelf voor detective spelen?! Neen, hoor! Dat heb ik eens gedaan, maar nooit weer! Daar heb ik leergeld mee betaald."

„Zoo, wat was dat?" vroeg ik nieuwsgierig.

„Wel, dat zal ik u vertellen, meneer! Ik was toen nog palfrenier bij de familie Evertsen te Bloemendaal. Mijn ouders woonden even buiten het dorp, den kant naar Velsen op, in een klein boerenhuisje, en niet ver van ons stond een eenzame villa, bewoond door een oude dame.

„In den winter vertrok mevrouw echter naar Den Haag en werd het huis gesloten. Meermalen had men zich in het dorp er over verwonderd, dat er in de eenzame villa nooit was ingebroken, want er was genoeg te halen. Door die praatjes was ik op de gedachte gekomen, toen er weer een winter aanbrak om voor eigen rekening daar een beetje toezicht te houden. Ik kon het gemakkelijk doen en wie weet als het geluk mij eens meeliep, dan zat er een aardige belooning aan vast.

„Ik ging vroeg naar bed, stond tegen twaalf uur op en surveilleerde daar een paar uur in den omtrek. Ik had dit een week of vier volgehouden zonder ooit iets bijzonders op te merken en toen, warempel, gebeurde er wat! Juist toen ik mij in het kreupelboschje achter de villa bevond, zag ik een flauw lichtschijnsel voor een der ramen van de bovenverdieping. „Ha, ha," dacht ik, „daar zullen we 't hebben." Ik klim het hek over en sluip voorzichtig door den tuin tot vlak achter het huis. Ik had mijn oogen goed open, en zie achter een dikken boom den donkeren omtrek van een man. „Dat is een medeplichtige," denk ik, en steeds voorzichtig nadersluipende tot vlak achter hem, spring ik op hem toe, pak hem bij den kraag en sis hem in zijn ooren: „in naam der wet, ben je mijn gevangene!"

VAN DE EEUWIGE ZWERVERS.

Even buiten Amsterdam heeft zich een troep Zigeuners gelegerd, die natuurlijk veel belangstelling trekken. Wij kiekten bovenstaand meisje, Anine, de schoonste van de familie, met haar zusje, beiden in hun eigenaardige kleederdracht.

„Ik ben pootig, al zeg ik 't zelf, en de kerel dien ik te pakken had was slechts van middelbare grootte en had een langen ulster aan! Hij schrok eerst, doch toen hij mij aa .zag, lachte hij geringschattend en fluisterde: „Laat me los, kinkel!"

„Nee," antwoordde ik, „er is een dief in dit huis en jij bent zijn maat!"

„Ezelsveulen!" nijdast de kerel tegen me. „Heb je dan geen hersens in je boerenkop? Ik ben een detective! Ik zit hier het zaakje af te loeren. Wie ben jij eigenlijk?"

„Ik? O, ik ben e-e-een amateur-detective!" antwoordde ik een beetje bedremmeld.

„Zoo!" zei hij. „Dat doet me genoegen! Jij kunt me helpen. Ik ben den kerel van Amsterdam af gevolgd. Hij is maar alleen, maar 't is een slimme en gevaarlijke rakker."

„Juist op dat oogenblik werd er een raam opengeschoven. We konden niets zien, maar een oogenblik later hoorden we een gerinkel. Ik kwam haastig toeloopen en zag op het kiezelpad langs het huis een city-bag liggen. Ik tilde de tasch op en bemerkte dat zij erg zwaar was. Aan het handvat zat een touw, waaraan zij naar beneden gelaten was.

„Je hebt zijn argwaan opgewekt. Waarom hield je je ook niet stil, stommeling!" bromde de politieman geërgerd. „Loop gauw naar de voordeur en let op dat hij niet ontvlucht. Ik zal hier de wacht houden!"

„Ik deed zooals hij gezegd had en rammelde aan de voordeur, maar deze was goed gesloten en de ramen alle van blinden voorzien. Begrijpende dat hij hier niet ontsnappen kon, liep ik naar den linkerkant van de villa, waar de serre was. Daar klauterde ik op, stootte een ruit kapot, kreeg de ventilator open en liet me daardoor naar beneden zakken. Ik had een zaklantaarn bij mij, stak die aan en ging op zoek naar den inbreker.

„Ik was met het inwendige van het huis goed bekend en begaf me dan ook dadelijk naar de eerste verdieping en naar de kamer waar de dief het raam geopend had en de tasch had doen zakken. Van den dief was geen spoor te bekennen, maar het raam stond nog open. Ik stak mijn hoofd naar buiten.

„Ben je daar?" riep ik naar beneden en een oogenblik later hoorde ik den detective op fluisterenden toon zeggen: „Hij is naar de tweede verdieping. Ik zag daar lichtschijnsel.

(Slot volgt).

IN HET ZIGEUNERKAMP.

Na afloop van hun dagtaak, die bestaat in het musiceeren of hun waren te koop aanbieden langs Amsterdam's straten, verzamelen zich de leden van de familie in het kamp om hun avondmaal te nuttigen.

EEN HULDIGING.

12 Juni l.l. herdacht de heer E. Jelsma te Amsterdam den dag, dat hij voor 25 jaar directeur werd van de Amsterdamsche Ambachtsscholen. Wij geven hierboven een foto van de huldiging van den jubilaris door zijn leerlingen en oud-leerlingen.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.